

TIKĖJIMO TIESŲ TILTAI

Aušros Vartų Marijos ir šv. Teresėlės seserų karmeličių kongregacijos, kontempliatyvios seserų vienuolijos steigėja Rozana Graulich gimė Belgijoje, gyveno Prancūzijoje, o prieš 32-ejus metus atvyko ir liko Lietuvoje.

Ji supranta šios dienos įtampą ir nerimą dėl karo Ukrainoje, bet kviečia kiek įmanoma gyventi normalų gyvenimą ir neleisti baimei mus valdyti.

Ar keičiasi žmonių įpročiai šiuo sudėtingu karo su Ukraina laikotarpiu, ar jie kreipiasi į vienuolės vienumos ir maldos laikotarpiui?

Šiuo metu situacija visame pasaulyje yra sudėtinga. Mes palaikome ryšį su Ukraina. Svarbiausia kaip visada ir šiandien yra malda. Todėl kiekvieną dieną nuo 15 iki 19 val. meldžiamės dėl Ukrainos. Rūpinamės Ukrainoje esančiais vaikų namais. Ieškome pagalbos jiems. Mes palaikome ryšį ne tik su Lietuvoje, bet ir su Prancūzijoje gyvenančiais tikinčiaisiais. Jie per mus taip pat padeda Ukrainos žmonėms.

Ar kreipiasi į jus netikintys žmonės, kurie nori atrasti maldos kelią? Gal turite pavyzdžių, kaip žmonės nori labiau save išreikšti tikėjime ar įsigilinti į jį?

Netikintieji pas mus ateina labai retai. Tai būna daugiau atsitiktiniai žmonės. Vieną kartą atėjo jaunuolis, kuris pasakė, kad yra krikščionys, tačiau jo ryšys su tikėjimu yra nutrūkęs. Tada seserys vienuolės jam padėjo pasiruošti Pirmajai Komunijai, pirmajai išpažinčiai.

„Jėzus su mumis kiekvieną dieną“

Malda su talkininkais po talkos.

Dar pasitaiko tokie bendruomenės nariai, kurie lyg „atsibunda“, ir po kurio laiko vėl nusprendžia tapti aktyviais praktikuojančiais katalikais. Tas atsibudimas būna padiktuotas poreikio gyventi Dievo globoje.

Apie rekolekcijas šiandien. Kas dažniau į jus kreipiasi – pavieniai asmenys ar grupės?

Rekolekcijos – tai bendruomenės narių įtraukimas į maldą ir meldimasis kartu su jais. Seserys vienuolės turi tikslą, kad atvykusieji „pagautų“ karmeličių dvasią ir jos „paragautų“ maldoje. Mūsų Karmelyje yra daug nuolatinės maldos, o tai reiškia, kad mes nuolat gyvename su Dievu: tylos malda ryte ir vakare. Dienos metu aplinkai stengiamės atiduoti tai, ką gavome iš Dievo per tylos laiką. Karmelyje buvimas vienumoje, kaip ir bendruomeninis gyvenimas, mums labai svarbus, todėl suderinti tuos dalykus nėra taip paprasta.

Pavyzdžiui, jei sesers eremitės pašaukimas – būti vienumoje, o apaštalinės – daug bendrauti su žmonėmis, tai pas mus yra ir daug bendravimo, ir daug vienumos. Išlaikyti nuolatinę pusiausvyrą tarp šitų dviejų dalykų – nelengva...

Dar viena mūsų vienuolyno tarnystė – dalyvavimas Gerojo Samariečio bendruomenės veikloje. Tam reikia pasiruošimo. Pirmiausia reikia atlikti dvejus metus trunkančią besimeldžiančiojo už kitus tarnystę, pereiti palydėjimo formaciją, dalyvauti ignaciško dvasingumo rekolekcijose ir turėti palydėjimo patirties. Tuomet mokomasi, kaip reikia lydėti sužeistą žmogų, kaip jam padėti atpažinti vidines savo žaizdas. Tačiau svarbiausia palydėtoji – mokėti klausytis, būti pasiruošusiam išgirsti bet ką ir niekada neteisti.

Ar vienuolynas yra populiarus tarp Ukmergės rajono gyventojų, ar sulaukia daugiau lankytojų iš kitų Lietuvos vietų?

Vienuolyną lanko maldininkai ne tik iš Ukmergės rajono, bet ir iš visos Lietuvos. Atvyksta iš Vilniaus, Kauno, Marijampolės ir kitų miestų.

Koks skirtumas tarp jūsų ir psichologų teikiamos pagalbos?

Psichologai padeda žmogui suprasti priežastis, kodėl jis vienaip ar kitaip pasielgia, kodėl taip mąsto. Jie gali žmogui padėti atpažinti jo vidines žaizdas, padėti išmokyti su jomis gyventi. Ir taškas. Gydytojas negali žmogaus lydėti link atleidimo taip, kaip to prašo Dievas.

Žmogus per rekolekcijas pamato savo dvasios žaizdas, atsiradusias jaunystėje ar kitame gyvenimo etape. Čia prasideda dvasinė kelionė, per kurią jis supranta, kad nori keistis, nori atleisti kitiems dėl to, kad Dievas jį myli ir atleidžia jam pačiam jo padarytas klaidas.

Kartais žmonės galvoja, kad vienuolės prisiima dalį psichologo darbo. Tačiau tai – netiesa. Yra keletas psichologų, su kuriais bendradarbiaujame, kartais jie mums skambina. „Turiu vieną pacientą, keliauju su juo, bet toliau jau negaliu. Dabar jis pasiruošęs atvykti pas jus“, – taip sakė vienas psichologas.

Kai toks žmogus pas mus atvažiuoja, jam sveikti yra daug lengviau, nes jau būna atpažinęs savo žaizdas ir dabar jam jau reikia dvasinio palydėjimo, buvimo su Dievu,

kad su Jo pagalba mokytųsi atleisti.

Tarp mūsų ir psichologų yra esminis skirtumas – mes visada žmogui sakome: „Neieškok žaizdų vienas, ieškok su Jėzumi, leisk Jam prie jų prisiliesti“. O psichologai to daryti negali.

Papasakokite apie atleidimą sau. Kokiais atvejais žmogus nesutaria pats su savimi?

O kaip jūs galite sau atleisti? Negali žmogus „išeiti“ iš savęs ir pasakyti: „Aš tau atleidžiu.“ Atleisti sau – gryna puikybė, aš tai vadinu dvasine šizofrenija. Jei, tarkim, pykstu ant savęs už tai, kad kažką blogai padariau, tai su nuolankumu maldauju: „Viešpatie, atsiprašau Tavęs, kad taip elgiausi, atsiprašau, kad taip gyvenau, atleisk, kad tokia buvau. Nuo šiol atsižadu visų piktybių.“ Tą padaryti aš tikrai galiu, bet atleisti sau – ne, nes tik Dievas man atleidžia.

Žmonės gali nesutarti su savimi, todėl ir turi Dievo prašyti atleidimo už savo nuodėmes.

Ar jaučiamas suaugusių žmonių nusiteikimas mokytis, ruoštis Sakramentų priėmimui?

Šiuo metu ši veikla yra sustojusi. Pandemija gerokai pristabdė tiesioginį bendravimą su suaugusiais žmonėmis šiais klausimais. Jie tiesiog šiuo metu neprašo mūsų pagalbos.

Savo laikrašyje esame rašę apie jūsų vienuolyno planus rekonstruoti savo ūkinį pastatą į svečių namus. Kaip sekasi pasirėngimas stovyklos? Ar karas Ukrainoje kaip nors keičia planus?

Pagal parengtą projektą, esamos rūšio patalpose numatytos ūkinės patalpos. Pirmame aukšte projektuojamas holas, žmonėms su negalia pritaikytos patalpos, su sale sujungtas valgomas, virtuvė. Antrame aukšte projektuojami 6 gyvenamieji blokai, kurių kiekvieną sudaro tualetas, dušo patalpa ir du gyvenamieji kambariai. Bendras rekonstruojamo pastato su rūsiu plotas – 408,62 kv. m.

Atlaidai Krikštėnuose.

Pastato rekonstrukcijos sąmata viršija 900 tūkst. eurų. Dalį reikalingų lėšų mes jau esame sukaupusios, projekto finansavimui taip pat kreipėmės į užsienio fondus – Vokietijoje, JAV. Užsienio fondai ragina ieškoti partnerių ir savo šalyje. Į savivaldybę su prašymu paremti mūsų veiklą kreipėmės pirmą kartą ir buvome išgirstos, tad esame dėkingos.

Tačiau karas Ukrainoje iškėlė daug klausimų. Situacija neaiški, toliau tvarkome dokumentus ir tikime, kad greičiausiu laiku viskas paaškės ir galėsime startuoti su statybomis.

Kokie jūsų palinkėjimai žmonėms?

Mes turime gyventi normalų gyvenimą ir negalime leisti baimei mus valdyti. Dievas myli savo vaikus. Juo pasitikime ir bandome, kiek įmanoma, gyventi normaliai. „Aš būsiu su jumis per visas dienas“, – sakė Jėzus. Gyvenkime su Jėzumi saugiai.

Dėkoju už pokalbį.

Kalbino Lina Sukackienė

SPAUDOS,
RADIJO IR
TELEVIZIJOS
RĖMIMO
FONDAS

Seserys prie vienuolyno.